

лина, душата му се изпълня съ единъ великъ трепетъ, съ онзи свещенъ трепетъ, които той разираща по цѣлото лице на земята, и отъ който хората ставатъ щастливи.

Отъ двѣ хиляди години хората казватъ: Господи, не си ли чулъ нашитѣ страдания, до кога ще бѣде това Господи, нѣма ли да дойдешъ при насъ? Ами че Той е дошълъ отъ прѣди 2,000 години още, но вие държите вашата врата затворена. Отъ 2000 години насамъ Божествената Любовь хлопа на вашитѣ сърца, но тѣхнитѣ врати сж още затворени. Великиятъ изпитъ, който се дава на съврѣменното човѣчество върху Любовта, не можаха да го издържатъ, Христосъ, тази Велика Любовь, казва: „Трѣбва нова свѣтлина на съврѣменнитѣ хора!“ Онѣзи, които слушатъ, казватъ: туй учение е страшно! Защо?—Е, всичко трѣбва да изгубимъ. Да, всичко трѣбва да се изгуби, за да се добие новото! Ако волътъ не изгуби своитѣ копита, своитѣ рога, своята козина—човѣкъ не може да стане; ако свинята не изгуби своята муцуна, своитѣ зѣби,—човѣкъ не може да стане; ако вѣлкътъ не хвърли своитѣ зѣби, своитѣ некти—човѣкъ не може да стане и т. н. Какво лошо има въ туй? И ако ние, съврѣменитѣ хора, не хвърлимъ лошото отъ насъ, не ще можемъ да разберемъ Божественото. Че и ние имаме рага, въ прѣносенъ смисълъ казано, нѣкъ имаме и единъ ножъ—ужасенъ е той. Това е езикътъ, най-страшниятъ ножъ въ свѣта, който човѣкъ може да убие. И най-страшната ржка въ свѣта, тоа е човѣшката ржка! Запримѣръ, нѣкой е царь, седи прѣдъ масилото, пише присѣда. И Господъ седи